

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΓΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Το φως του ήλιου έκανε την επιφάνεια του νερού να λαμπυρίζει, στέλνοντας αστραφτερές λεπίδες φωτός στα μάτια του Σέρλοκ. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του επανειλημμένα και προσπάθησε να κρατήσει τα βλέφαρά του μισόκλειστα για να προστατευτεί από την εκτυφλωτική λάμψη.

Η μικροσκοπική βάρκα με τα κουπιά λικνιζόταν μαλακά στη μέση της λίμνης. Γύρω από τη λίμνη, λίγο μακρύτερα από τις όχθες της, το χορταριασμένο έδαφος είχε ανοδική κλίση προς κάθε κατεύθυνση και καλυπτόταν από σκόρπια δέντρα και θάμνους. Ήταν λες και βρίσκονταν στο κέντρο ενός πράσινου μπολ, με καπάκι τον ανέφελο γαλανό ουρανό.

Ο Σέρλοκ καθόταν στην πλώρη της βάρκας, κοιτώντας προς την πρύμνη – και στην πρύμνη καθόταν ο Αμάιους Κρόου, με το βάρος του να βυθίζει εκείνο το άκρο, ανασιγκώνοντας ταυτόχρονα την πλώρη και τον Σέρλοκ από το νερό. Ο Κρόου κρατούσε ένα καλάμι ψαρέματος πάνω

από την επιφάνεια της λίμνης. Μια λεπτή πετονιά συνέδεε την κορυφή του καλαμιού με μια μικρή τούφα από φτερά που επέπλεε στην επιφάνεια του νερού: ένα δόλωμα που μπορεί να έμοιαζε με μύγα στα μάτια ενός πεινασμένου ψαριού.

Ανάμεσά τους, στον πάτο της βάρκας, βρισκόταν ένα άδειο ψάθινο καλάθι.

«Γιατί φέρατε μόνο ένα καλάμι;» ρώτησε κατσουφιασμένος ο Σέρλοκ.

«Δεν ήρθαμε εδώ για να το ρίξουμε στο ψάρεμα» αποκρίθηκε ευδιάθετα ο Κρόου, με τα μάτια του καρφωμένα στο δόλωμα, «παρόλο που τα φαινόμενα απατούν. Όχι, σήμερα θ' ασχοληθούμε με ένα σύντομο μάθημα ζωής».

«Έπρεπε να το φανταστώ» μουρμούρισε ο Σέρλοκ.

«Είναι, βέβαια, κι ένας τρόπος να εξασφαλίσω το δικό μου βραδινό και της Βιρτζίνια» παραδέχτηκε ο Κρόου. «Αν είναι δυνατόν, προσπαθώ ό,τι κάνω να εξυπηρετεί ταυτόχρονα πολλούς σκοπούς».

«Οπότε απλώς θα μείνω καθισμένος εδώ» ρώτησε ο Σέρλοκ «και θα σας παρακολουθώ να ψαρεύετε για το δείπνο σας;».

«Ε, πάνω κάτω» είπε χαμογελώντας ο Κρόου.

«Θα πάρει πολλή ώρα;»

«Α, εξαρτάται».

«Από τι;»

«Από το αν είμαι καλός ψαράς ή όχι».

«Και αυτό από τι εξαρτάται;» ρώτησε ο Σέρλοκ, γνωρίζοντας ότι έκανε αυτό ακριβώς που ήθελε ο Κρόου, αλλά δεν μπορούσε να συγκρατηθεί.

Αντί να του απαντήσει, ο Κρόου άρχισε να τυλίγει με σίγουρες κινήσεις την πετονιά στο μπρούντζινο καρούλι του καλαμιού, γυρνώντας μια κοκάλινη μανιβέλα. Τα φτερά του δολώματος πετάχτηκαν από το νερό και έμειναν για μια στιγμή μετέωρα, καθώς γυαλιστερές σταγόνες νερό γλιστρούσαν από πάνω τους και έπεφταν στη λίμνη. Τίναξε το καλάμι πίσω. Η πετονιά πέταξε πάνω από το κεφάλι του και με την κίνηση το δόλωμα έγινε ένα θολό σημάδι. Έπειτα τίναξε το καλάμι πάλι μπροστά και το δόλωμα διέγραψε ένα σχήμα σαν οχτάρι στον γαλανό ουρανό, καθώς πέρασε πάνω από το κεφάλι του και προσγειώθηκε με έναν μικρό παφλασμό στην επιφάνεια της λίμνης, σε ένα διαφορετικό σημείο. Μειδιώντας, το παρακολούθησε να κινείται πάνω στην επιφάνεια του νερού.

«Κάθε καλός ψαράς γνωρίζει» είπε ο Κρόου «ότι τα ψάρια αντιδρούν διαφορετικά ανάλογα με τη θερμοκρασία και την εποχή. Την άνοιξη, για παράδειγμα, νωρίς το πρωί τα ψάρια δεν τοιμπάνε καθόλου. Το νερό είναι κρύο και δε ζεσταίνεται ιδιαίτερα, διότι ο ήλιος είναι χαμηλά στον ορίζοντα και οι ακτίνες του αντανακλώνται από το νερό, οπότε τα ψάρια είναι νωθρά. Το αίμα τους, βλέπεις, είναι ψυχρό και επηρεάζεται από το περιβάλλον τους, οπότε κυλάει αργά. Αν περιμένεις μέχρι αργά το πρωί ή νωρίς το απόγευ-

μα, το πράγμα αλλάζει. Τότε τα ψάρια αρχίζουν περιοδικά και τσιμπάνε, διότι ο ήλιος ζεσταίνει το νερό και τα κάνει πιο ζωηρά. Φυσικά, ο άνεμος μετακινεί το θερμότερο νερό της επιφάνειας, οπότε μαζί του μετακινούνται και τα έντομα που τρώνε τα ψάρια και ο καλός ψαράς ακολουθεί αυτές τις κινήσεις. Δεν έχει νόημα να ψαρεύεις εκεί που το νερό είναι ακόμη κρύο ή όπου δεν υπάρχει τροφή – κι όλα αυτά αλλάζουν ανάλογα με την εποχή».

«Μήπως πρέπει να κρατήσω σημειώσεις;» ρώτησε ο Σέρλοκ.

«Μυαλό έχεις – χρησιμοποίησέ το. Αρκεί ν' απομνημονεύσεις τις πληροφορίες». Ρουθούνησε κι έπειτα συνέχισε: «Τον χειμώνα, για παράδειγμα, το νερό είναι κρύο –ίσως να έχει γίνει ακόμα και πάγος–, οπότε τα ψάρια δεν κινούνται και πολύ γρήγορα. Ως επί το πλείστον, επιβιώνουν με τα αποθέματα του φθινοπώρου. Δεν έχει νόημα να ψαρεύεις τον χειμώνα. Για πες μου τώρα, ως εδώ τι κατάλαβες;».

«Εντάξει». Ο Σέρλοκ ανακάλεσε σύντομα τις νέες πληροφορίες στο κεφάλι του. «Την άνοιξη έχω καλύτερες πιθανότητες αργά το πρωί ή νωρίς το απόγευμα και τον χειμώνα το καλύτερο είναι να πάω στην αγορά και να αγοράσω κανένα φρούτο από τον μανάβη».

Ο Κρόου γέλασε. «Έκανες μια καλή σύνοψη των δεδομένων, αλλά τώρα σκέψου τι κρύβεται πίσω από τα δεδομένα. Ποιος είναι ο κανόνας που εξηγεί αυτά τα δεδομένα;»

Ο Σέρλοκ το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Το σημαντικό είναι η θερμοκρασία του νερού, και αυτή εξαρτάται από το πόσο ζεστό είναι το φως του ήλιου, καθώς και από το αν πέφτει στο νερό κάθετα ή υπό γωνία. Πρέπει να σκεφτώ πού θα είναι το νερό ζεστό, αλλά όχι υπερβολικά ζεστό, κι εκεί θα βρω τα ψάρια».

«Πολύ σωστά».

Ένα μικρό τίναγμα κούνησε το δόλωμα και ο Κρόου έγειρε μπροστά, εστιάζοντας πάνω του με τα ξεπλυμένα γαλανά του μάτια, πλαισιωμένα από τα φουντωτά γκρίζα φρύδια.

«Κάθε ψάρι προτιμά διαφορετική θερμοκρασία» συνέχισε σιγανά. «Ένας καλός ψαράς θα συνδυάσει τη γνώση του για την προτιμώμενη θερμοκρασία των ψαριών με τη γνώση του για τις εποχές, την ώρα της ημέρας και τις κινήσεις των νερών της λίμνης, ώστε να υπολογίσει ποια ψάρια θα βρίσκονται σε ένα συγκεκριμένο τμήμα της λίμνης την εκάστοτε εποχή».

«Όλα αυτά είναι πολύ ενδιαφέροντα» είπε επιφυλακτικά ο Σέρλοκ «αλλά είναι μάλλον απίθανο να αρχίσω το ψάρεμα. Έχω την αίσθηση ότι σε μεγάλο βαθμό συνίσταται σε μια ατέρμονη αναμονή να συμβεί κάτι. Αν πρόκειται να μείνω καθιστός για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, θα προτιμούσα να έχω στα χέρια μου ένα καλό βιβλίο παρά ένα καλάμι ψαρέματος».

«Αυτό που προσπαθώ να πω» είπε υπομονετικά ο Κρόου

«με τον κάπως απλοϊκό, επαρχιώτικο τρόπο μου, είναι ότι, αν προσπαθείς να πιάσεις κάτι, πρέπει να έχεις μια μεθοδική προσέγγιση. Πρέπει να γνωρίζεις τις συνήθειες του θηράματός σου και πρέπει να γνωρίζεις πώς αυτές οι συνήθειες αλλάζουν ανάλογα με το τοπικό περιβάλλον και τις εκάστοτε συνθήκες. Το μάθημα αφορά εξίσου ανθρώπους και ψάρια. Οι άνθρωποι έχουν επίσης τις προτιμήσεις τους σε τοποθεσίες, όσο και σε ώρες της μέρας, και οι προτιμήσεις αυτές μπορεί να αλλάζουν ανάλογα με το αν ο ήλιος λάμπει, αν βρέχει, αν είναι πεινασμένοι ή χορτάτοι. Πρέπει να μάθεις τις συνήθειες του θηράματός σου, ώστε να μπορείς να προβλέψεις πού θα βρίσκεται. Έπειτα μπορείς να χρησιμοποιήσεις ένα δόλωμα –όπως αυτά τα όμορφα φτερά που έδεσα με βαμβακόνημα– που θα του είναι αδύνατο να αγνοήσει».

«Κατάλαβα το νόημα του μαθήματος» είπε ο Σέρλοκ.
«Μπορούμε να γυρίσουμε τώρα;»

«Όχι. Δεν έπασσα ακόμη το βραδινό μου». Ο Κρόου σάρωνε με το βλέμμα του την επιφάνεια της λίμνης, αναζητώντας κάτι. «Μόλις μάθεις το θήραμά σου και τις συνήθειές του, πρέπει να αναζητήσεις σημάδια της παρουσίας του. Δεν πρόκειται να εμφανιστεί έτσι απλά και να σου γενέψει. Αντίθετα, θα κινείται στα κλεφτά, με κάθε δυνατή προφύλαξη, και θα πρέπει ν' αναζητήσεις σχεδόν ανεπαίσθητα σημάδια ότι βρίσκεται εκεί». Τα μάτια του εστίασαν σε μια μικρή έκταση νερού, γύρω στα τριάμισι

μέτρα από τη βάρκα. «Για ρίξε μια ματιά εκεί πέρα» είπε γνέφοντας με το κεφάλι του. «Τι βλέπεις;»

Ο Σέρλοκ κάρφωσε τα μάτια του στο σημείο. «Νερό;»

«Τι άλλο;»

Μισόκλεισε τα μάτια του για να τα προστατέψει από την εκτυφλωτική αντανάκλαση, προσπαθώντας να παρατηρήσει αυτό που ήθελε να του δείξει ο Κρόου. Για μια φευγαλέα στιγμή μια μικρή έκταση νερού φάνηκε να βουλιάζει ελάχιστα, σαν ανάποδο κυματάκι. Έγινε όμως μόνο για μια στιγμή κι ύστερα η επιφάνεια του νερού ξανάγινε όπως πρώτα. Μόλις ο Σέρλοκ κατάλαβε τι προσπαθούσε να δει, παρατήρησε κι άλλα βουλιάγματα, πιο απότομα, και φευγαλέες στιγμές που η επιφάνεια της λίμνης σ' εκείνο το σημείο έμοιαζε να λυγίζει σχεδόν ανεπαίσθητα.

«Τι είναι αυτό;»

«Το λέμε “ρούφηγμα”» απάντησε ο Κρόου. «Είναι κάτι που συμβαίνει όταν τα ψάρια –στην περίπτωση αυτή οι πέστροφες– μένουν ακριβώς κάτω από την επιφάνεια του νερού με το στόμα προς τα πάνω, περιμένοντας να περάσουν οι νύμφες διαφόρων εντόμων. Μόλις αντιληφθούν κάποια, ρουφάνε λίγο νερό παρασέρνοντας μαζί και τη νύμφη. Το μόνο που φαίνεται στην επιφάνεια είναι αυτό το μικρό βούλιαγμα, καθώς το ψάρι ρουφάει το νερό και τη νύμφη – και αυτό, νεαρέ μου φίλε, μας λέει πού βρίσκεται η πέστροφα».

Τράβηξε την πετονιά με το καλάμι του, μετακινώντας το δόλωμα πάνω στην επιφάνεια της λίμνης, μέχρι που έφτασε στο σημείο όπου ο Σέρλοκ είχε δει τις πέστροφες να ρουφάνε νύμφες εντόμων. Για μια στιγμή δε συνέβη τίποτα κι έπειτα το δόλωμα βυθίστηκε ξαφνικά μέσα στη λίμνη. Ο Κρόου τράβηξε προς τα πίσω το καλάμι, τυλίγοντας ταυτόχρονα την πετονιά στο καρούλι όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Μια έκρηξη νερού τίναξε προς τα πάνω ασημένιες γυαλιστερές σταγόνες και στο κέντρο της σπαρταρούσε ένα ψάρι. Το στόμα του είχε πιαστεί στο αγκίστρι που βρισκόταν κρυμμένο μέσα στα φτερά του δολώματος και τα λέπια του είχαν καφετιές πιτσιλιές. Ο Κρόου τίναξε με μαεστρία το καλάμι προς τα πάνω και το ψάρι σχεδόν πέταξε και προσγειώθηκε μέσα στη βάρκα, όπου έμεινε να σπαρταράει πανικόβλητο. Κρατώντας με το ένα χέρι το καλάμι, ώστε να μην πέσει μέσα στο νερό, ο Κρόου άπλωσε το άλλο χέρι πίσω του και έπιασε ένα μικρό ξύλινο ρόπαλο που βρισκόταν κάτω από το κάθισμά του. Έπειτα από ένα γρήγορο χτύπημα, το ψάρι έμεινε ακίνητο.

«Τι μάθαμε λοιπόν σήμερα;» ρώτησε ευδιάθετα, καθώς έβγαζε το αγκίστρι από το στόμα της πέστροφας. «Πρέπει να γνωρίζεις τις συνήθειες του θηράματός σου, τι δόλωμα είναι πιθανό να το προσελκύσει, καθώς και να αναγνωρίζεις τα σημάδια που δείχνουν ότι βρίσκεται στην περιοχή. Αν τα κάνεις όλα αυτά, έχεις μεγιστοποιήσει τις πιθανότητες να είναι το κυνήγι σου επιτυχημένο».

«Ναι, αλλά πόσο πιθανό είναι να βρεθώ να κυνηγάω κάποιον ή κάτι;» ρώτησε ο Σέρλοκ, αντιλαμβανόμενος την ουσία του μαθήματος, αλλά αβέβαιος με ποιον τρόπο αφορούσε τον ίδιο. «Ξέρω ότι πίσω στην Αμερική ήσασταν κυνηγός επικηρυγμένων, αλλά πολύ αμφιβάλλω ότι θα ακολουθήσω αυτό το επάγγελμα. Το πιθανότερο είναι να καταλήξω τραπεζίτης ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων». Καθώς πρόφερε τα λόγια, η καρδιά του βούλιαξε. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο το μέλλον του να συνίσταται σε μια βαρετή δουλειά γραφείου, αλλά δεν είχε ιδέα και τι άλλο θα μπορούσε να κάνει.

«Ω, η ζωή είναι γεμάτη με πράγματα που μπορεί να θέλεις να κυνηγήσεις» είπε ο Κρόου, ρίχνοντας το ψάρι στο καλάθι και κλείνοντας έπειτα το ψάθινο καπάκι. «Μπορεί να θέλεις να ξετρυπώσεις επενδυτές για κάποιο μεγαλόπνοο οικονομικό σχέδιο που θα έχεις καταστρώσει. Μπορεί κάποια στιγμή να θελήσεις να βρεις μια σύζυγο. Ίσως να χρειαστεί να αναζητήσεις κάποιον που σου χρωστά χρήματα. Υπάρχουν ένα σωρό λόγοι για να κυνηγήσεις κάποιον. Οι βασικές αρχές παραμένουν οι ίδιες». Ρίχνοντας μια ματιά στον Σέρλοκ κάτω από τα φουντωτά του φρύδια, συμπλήρωσε: «Άλλωστε, η εμπειρία έχει δείξει ότι υπάρχουν πάντοτε οι φονιάδες και οι υπόλοιποι εγκληματίες που μπορεί να βρεθούν στον δρόμο σου». Πήρε πάλι το καλάμι στα χέρια του, τίνανε το δόλωμα ώστε να κάνει πάλι ένα οχτάρι πάνω από το κεφάλι του

και το άφησε να προσγειωθεί στο νερό. «Στην τελική, υπάρχουν πάντα ελάφια, αγριογούρουνα και ψάρια».

Έπειτα από αυτό βολεύτηκε στη βάρκα με μισόκλειστα μάτια και αφοσιώθηκε στο ψάρεμα για την επόμενη μία ώρα, με τον Σέρλοκ να παρακολουθεί.

Αφού είχε πιάσει, ξεπαστρέψει και τοποθετήσει δύο ακόμα ψάρια στο καλάθι, ο Αμάιους Κρόου ακούμπησε το καλάμι του στην πλώρη της βάρκας και τεντώθηκε. «Είναι, θαρρώ, ώρα να γυρίσουμε» είπε «εκτός βέβαια αν θες να δοκιμάσεις κι εσύ».

«Τι να το κάνω το ψάρι;» ρώτησε ο Σέρλοκ. «Στο σπίτι των θείων μου υπάρχει μαγείρισσα, οπότε το πρωινό, το μεσημεριανό και το βραδινό εμφανίζονται απλά στο τραπέζι, δίχως να πρέπει να ασχοληθώ εγώ».

«Κάποιος όμως πιάνει τα ζώα που τρώτε» σχολίασε ο Κρόου «και ίσως κάποτε να πρέπει να αναζητήσεις μόνος το επόμενο γεύμα σου». Χαμογέλασε. «Από την άλλη, θα μπορούσες να κάνεις έκπληξη στην αξιαγάπητη κυρία Έγκλαντιν, φέρνοντάς της μια ωραία, παχουλή πέστροφα για το δείπνο».

«Θα μπορούσα επίσης να τη βάλω κρυφά στο κρεβάτι της» μουρμούρισε ο Σέρλοκ. «Πώς σας φαίνεται;»

«Δελεαστικό» είπε γελώντας ο Κρόου «αλλά, όχι, δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα».

Ο Κρόου έπιασε τα κουπιά και άρχισε να κωπηλατεί, μέχρι που βγήκαν στην όχθη. Αφού την έδεσε σε έναν πάσ-

σαλο καρφωμένο στο χόμα, πήραν μαζί με τον Σέρλοκ τον δρόμο του γυρισμού για την αγροικία του Κρόου.

Το μονοπάτι ανέβαινε την απότομη πλαγιά του μπουλ που περιείχε τη λίμνη. Ο Κρόου προχωρούσε μπροστά, κουβαλώντας το ψάθινο καλάθι. Ήταν εντυπωσιακό πώς το ογκώδες σώμα του έκανε τόσο λίγο θόρυβο καθώς κινούνταν. Ο Σέρλοκ ακολουθούσε, τόσο κουρασμένος όσο και βαριεστημένος.

Έφτασαν στο χέιλος, στην κορυφή της πλαγιάς, όπου το έδαφος κατηφόριζε απότομα πίσω τους και απλωνόταν επίπεδο μπροστά τους. Ο Κρόου κοντοστάθηκε και περίμενε να τον φτάσει ο Σέρλοκ.

«Μια σημαντική παρατήρηση» είπε γνέφοντας με το χέρι προς τη γαλάζια επιφάνεια της λίμνης. «Αν τύχει και βρεθείς για κυνήγι, μην μπεις στον πειρασμό να σταματήσεις σε κανένα σημείο σαν αυτό – ούτε για να θαυμάσεις τη θέα ούτε για να κατοπτρεύσεις το τοπίο. Φαντάσου πώς δείχνουμε στα μάτια οποιουδήποτε ζώου μέσα στο δάσος, έτσι όπως στεκόμαστε με μοναδικό πράγμα πίσω μας τον ουρανό. Φαινόμαστε από χιλιόμετρα».

Πριν προλάβει ο Σέρλοκ να απαντήσει, ο Κρόου ξεκίνησε πάλι να περπατάει, ανοίγοντας δρόμο μέσα από τη χαμηλή βλάστηση. Ο Σέρλοκ έμεινε για λίγο να αναρωτιέται πώς ο Κρόου έβρισκε τον δρόμο του δίχως πυξίδα. Ετοιμάστηκε να ρωτήσει, αλλά τελικά αποφάσισε να προσαθήσει να το ανακαλύψει μόνος του. Το μόνο πράγμα

στο οποίο μπορούσε να βασιστεί ο Κρόου ήταν το τοπίο γύρω τους. Ο ήλιος έβγαινε από την Ανατολή και κατευθυνόταν δυτικά, αλλά αυτό δε βοηθούσε ιδιαίτερα το μεσημέρι, με τον ήλιο να λάμπει κατακόρυφα από πάνω τους – ή μήπως δεν ήταν ακριβώς έτσι; Έπειτα από σύντομη σκέψη ο Σέρλοκ συνειδητοποίησε ότι ο ήλιος το μεσημέρι θα έλαμπε πραγματικά κατακόρυφα μόνο σε μέρη πάνω στον ισημερινό. Για μια χώρα στο βόρειο ημισφαίριο, όπως η Αγγλία, το κοντινότερο σημείο στον ισημερινό βρίσκεται στον Νότο, οπότε το μεσημέρι ο ήλιος θα έπρεπε να βρίσκεται νότια του σημείου ακριβώς πάνω από έναν συγκεκριμένο τόπο. Πιθανότητα έτσι το υπολόγιζε ο Κρόου.

«Επίσης τα βρύα συνήθως μεγαλώνουν περισσότερο στη βόρεια πλευρά του κορμού των δέντρων» φώναξε ο Κρόου ρίχνοντάς του μια ματιά πάνω από τον ώμο του. «Έχει περισσότερη σκιά, άρα και μεγαλύτερη υγρασία».

«Πώς το κάνετε αυτό;» του φώναξε ο Σέρλοκ.

«Ποιο;»

«Πώς ξέρετε τι σκέφτεται κάποιος και παρεμβαίνετε ακριβώς την κατάλληλη στιγμή;»

«Α, ναι» μονολόγησε γελώντας ο Κρόου. «Αυτό είναι ένα κόλπο που θα σου εξηγήσω άλλη φορά».

Ο Σέρλοκ έχασε την αίσθηση του χρόνου καθώς συνέχισαν να διασχίζουν το δάσος, αλλά κάποια στιγμή ο Κρόου σταμάτησε και χαμήλωσε το σώμα του, λυγίζοντας τα γόνατά του. Έπειτα ακούμπησε κάτω το καλάθι.

«Τι συμπεραίνεις;» ρώτησε.

Ο Σέρλοκ έφτασε δίπλα του και έκανε την ίδια κίνηση. Στο μαλακό χώμα στη σκιά ενός δέντρου παρατήρησε ένα χνάρι οπλής, μικρό και σε σχήμα καρδιάς.

«Πέρασε αποδώ κάποιο ελάφι;» ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει το λογικό άλμα από αυτό που έβλεπε σε αυτό που μπορούσε να συμπεράνει.

«Πράγματι, αλλά προς τα πού πήγε και τι ηλικία είχε;»

Ο Σέρλοκ εξέτασε το χνάρι πιο προσεκτικά, προσπαθώντας μάταια να θυμηθεί πώς έμοιαζε η οπλή ενός ελαφιού.

«Προς τα εκεί;» ρώτησε δείχνοντας προς την κατεύθυνση του στρογγυλεμένου μέρους.

«Από την άλλη» τον διόρθωσε ο Κρόου. «Σκέφτεσαι την οπλή του αλόγου, με την καμπύλη μπροστά. Στα χνάρια του ελαφιού το αιχμηρό τμήμα δείχνει την κατεύθυνση και μάλιστα τούτο δω είναι νεαρό. Το καταλαβαίνεις από τα οβάλ σχήματα πίσω από το χνάρι – αυτά τα κάνουν τα μικρά νύχια στο πίσω μέρος του ποδιού, που όταν μεγαλώσει δεν ακουμπάνε στο έδαφος».

Κοίταξε γύρω του. «Για δεξ εκεί» είπε γνέφοντας με το κεφάλι προς μία κατεύθυνση. «Μπορείς να διακρίνεις μια ευθεία πορεία ανάμεσα στους θάμνους και στα χόρτα;»

Ο Σέρλοκ κοίταξε προς την κατεύθυνση που του είχε υποδείξει ο Κρόου. Είχε δίκιο – υπήρχαν *πράγματι* διακριτικές ενδείξεις της πορείας που είχε ακολουθήσει το ελάφι, αποτελούμενες από τους θάμνους και τα χόρτα που

είχε παραμερίσει στο πέρασμά του. Υπολόγισε ότι το κενό είχε πλάτος γύρω στα δεκατρία εκατοστά.

«Τα ελάφια κινούνται όλη μέρα μπρος πίσω μεταξύ του μέρους όπου κοιμούνται και του μέρους όπου προτιμούν να πίνουν νερό, αναζητώντας τροφή» είπε ο Κρόου από την ίδια θέση. «Μόλις βρουν μια ασφαλή διαδρομή, συνεχίζουν να τη χρησιμοποιούν μέχρι κάτι να τα τρομάξει. Ποιο είναι λοιπόν το συμπέρασμα;»

«Ότι το θήραμα μένει πιστό στις συνήθειές του εκτός αν κάτι διαταράξει τη ρουτίνα του;» ρώτησε επιφυλακτικά ο Σέρλοκ.

«Πολύ σωστά. Αυτό μην το ξεχάσεις ποτέ. Αν ψάχνεις έναν άντρα που του αρέσει το ποτό, κοίτα στις ταβέρνες. Αν ψάχνεις έναν άντρα που του αρέσει να στοιχηματίζει, κοίτα στον ιππόδρομο. Επίσης, όλοι κάπως μετακινούνται, οπότε ρώτα πάντα τους αμαξάδες και τους ελεγκτές – ίσως κάποιος να θυμάται αυτόν που ψάχνεις».

Σηκώθηκε όρθιος, πήρε πάλι το καλάθι στο χέρι του και άρχισε να περπατάει ανάμεσα στα δέντρα. Ο Σέρλοκ ακολουθούσε, ρίχνοντας ματιές γύρω του. Τώρα που ο Κρόου του είχε δείξει τι να αναζητά, μπορούσε να διακρίνει πολλά διαφορετικά χνάρια στο έδαφος: Μερικά ανήκαν σε ελάφια διαφόρων μεγεθών και άλλα προφανώς σε κάτι διαφορετικό – ίσως σε αγριόχοιρους, ασβούς ή αλεπούδες. Μπορούσε επίσης να διακρίνει το πέρασμα των ζώων μέσα από τη χαμηλή βλάστηση, παρατηρώντας

τους θάμνους και τα χόρτα που είχαν μετατοπιστεί από το πέρασμα των σωμάτων τους. Κάτι που μέχρι πριν από λίγο ήταν γι' αυτόν αόρατο είχε ξαφνικά καταστεί εμφανές. Το ίδιο τοπίο είχε πλέον πολύ περισσότερα πράγματα για να παρατηρήσει.

Χρειάστηκαν άλλη μισή ώρα για να φτάσουν στην πύλη του Αρχοντικού Χολμς.

«Εδώ θα σε αφήσω» είπε ο Κρόου. «Συνεχίζουμε αύριο. Έχω να σου μάθω μερικά πράγματα ακόμα για το κυνήγι και την ιχνηλασία».

«Θέλετε να έρθετε για λίγο μέσα;» ρώτησε ο Σέρλοκ. «Θα ζητήσω από τη μαγείρισσα να μας ετοιμάσει τσάι. Επίσης θα μπορούσε μια από τις υπηρέτριες να ξεντερίσει και να ξεκοκαλίσει για λογαριασμό σας τα ψάρια».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου» βρυχήθηκε φιλικά ο Κρόου. «Λέω να μην αφήσω μια τέτοια προσφορά να πάει χαμένη».

Περπάτησαν μαζί στο δρομάκι με τα χαλίκια, με κατεύθυνση την εντυπωσιακή πρόσοψη του Αρχοντικού Χολμς. Σε αντίθεση με το δάσος, τώρα ο Σέρλοκ προχωρούσε πιο μπροστά.

Άνοιξε την πόρτα της κύριας εισόδου δίχως να χτυπήσει.

«Κυρία Έγκλαντιν!» φώναξε επιτακτικά.

Ένα μαύρο σχήμα αναδύθηκε από τις σκιές στη βάση της σκάλας και γλίστρησε προς το μέρος του.

«Νεαρέ κύριε Σέρλοκ» απάντησε η οικονόμος με μια στεγνή φωνή, σαν ξερά φύλλα που θρόιζαν. «Φαίνεται πως συμπεριφέρεστε σαν το σπίτι αυτό να είναι ξενοδοχείο και όχι η οικία της οικογένειάς σας».

«Κι εσείς φαίνεται να συμπεριφέρεστε σαν να είστε μέλος αυτής της οικογένειας και όχι υπηρετικό προσωπικό» της πέταξε ψυχρά ο Σέρλοκ, παρόλο που η καρδιά του έτρεμε. «Ο κύριος Κρόου κι εγώ θα πούμε μαζί το απογευματινό μας τσάι. Κάντε, σας παρακαλώ, τις απαραίτητες ετοιμασίες» είπε και περίμενε να δει αν θα υπάκουε στις εντολές του ή θα τον αγνοούσε αφού του έδινε κάποια αιχμηρή απάντηση. Είχε την αίσθηση ότι ούτε η ίδια ήταν βέβαιη, αλλά πέρασε μόλις μια στιγμή πριν του γυρίσει την πλάτη και κατευθυνθεί προς την κουζίνα, δίχως να πει λέξη.

Ένωσε ξαφνικά μια ακατανίκητη παρόρμηση να δημιουργήσει λίγο μεγαλύτερη ένταση, να μπει στη μύτη της γυναίκας που είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να του δυσκολέψει τη ζωή στη διάρκεια της παραμονής του στο αρχοντικό.

«Α, επίσης» πρόσθεσε γνέφοντας με το χέρι προς το ψάθινο καλάθι μπροστά στα πόδια του Αμάλιους Κρόου «ο κύριος Κρόου έπιασε μερικά ψάρια. Ζητήστε, αν έχετε την καλοσύνη, από κάποιον να τα ξεντερίσει και να τα ξεκοκαλίζει για λογαριασμό του».

Η κυρία Έγκλαντιν στράφηκε ξανά προς το μέρος του, με μια έκφραση που θα μπορούσε να ξινίσει γάλα και να

κάνει έγκυο να γεννήσει πρόωρα από τον φόβο της. Τα χείλη της παραμορφώθηκαν καθώς συγκράτησε κάτι που ήταν έτοιμη να ξεστομίσει. «Φυσικά» είπε τελικά με σφιγμένα δόντια. «Θα στείλω κάποιον να πάρει το καλάθι. Αφήστε το αν θέλετε εδώ και περάστε στο καθιστικό».

Έπειτα φάνηκε σαν να γίνεται πάλι ένα με τις σκιές.

«Έχε τον νου σου σ' αυτήν τη γυναίκα» είπε σιγανά ο Αρμάους Κρόου. «Το βλέμμα της είναι γεμάτο βία όταν σε κοιτάζει».

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί την ανέχονται οι θείοι μου» απάντησε ο Σέρλοκ. «Δεν είναι καν ιδιαίτερα καλή οικονόμος. Το υπόλοιπο προσωπικό είναι τόσο τρομοκρατημένο από την παρουσία της, ώστε οριακά καταφέρνουν να κάνουν τις δουλειές τους. Όποτε τη βλέπουν οι υπηρέτριες τα χέρια τους τρέμουν τόσο πολύ, που τους πέφτουν τα πιάτα και σπάνε».

«Το θέμα χρήζει περαιτέρω έρευνας» μουρμούρισε ο Κρόου. «Αν, όπως λες, δεν είναι ιδιαίτερα καλή οικονόμος, τότε πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος, σημαντικότερος λόγος που την κρατάνε, παρά τον στριμμένο χαρακτήρα της. Ίσως ο θεός και η θεία σου να έχουν κάποιο χρέος απέναντι στην ίδια ή στην οικογένειά της και έτσι να το ξεπληρώνουν ή ενδεχομένως να γνωρίζει κάτι που η οικογένειά σου θέλει να κρατήσει μυστικό, κι έτσι τους εκβιάζει για να κρατήσει αυτή την άνετη δουλειά».

«Νομίζω πως ο Μάικροφτ ξέρει» είπε ο Σέρλοκ και θυμήθηκε το γράμμα που του είχε στείλει ο αδελφός του

όταν πρωτοέφτασε στο Αρχοντικό Χολμς¹. «Νομίζω πως με προειδοποίησε γι' αυτήν».

«Ο αδελφός σου ξέρει πολλά πράγματα» είπε ο Κρόου χαμογελώντας «κι αυτά που δεν ξέρει συνήθως δεν έχουν ιδιαίτερη αξία ούτε ως ή άλλως».

«Κάποτε τον διδάξατε κι εκείνον, σωστά;» ρώτησε ο Σέρλοκ.

Ο Κρόου έγνεψε καταφατικά.

«Τον πήγατε κι εκείνον για ψάρεμα;»

Μια έκρηξη γέλιου αλλοίωσε το συνήθως ατάραχο πρόσωπο του Κρόου. «Μια φορά μόνο» παραδέχτηκε μέσα από τα γέλια. «Ο αδελφός σου και η φύση δεν έχουν ιδιαίτερα καλή σχέση. Ήταν η πρώτη κι η τελευταία φορά που είδα άνθρωπο να προσπαθεί να πιάσει ψάρι ακολουθώντας το στο φυσικό του περιβάλλον».

«Βούτηξε στο νερό κυνηγώντας ένα ψάρι;» ρώτησε ο Σέρλοκ, προσπαθώντας να φανταστεί τη σκηνή.

«Έπεσε, θέλεις να πεις, καθώς προσπαθούσε να το βγάλει από το νερό με το καλάμι. Καθώς τον έσυρα στην όχθη, μου είπε ότι ποτέ ξανά δε θ' άφηνε την ασφάλεια του στέρεου εδάφους, κι αν αυτό το έδαφος ήταν λιθόστρωτος δρόμος της πόλης τόσο το καλύτερο». Έκανε μια παύση. «Αν τον ρωτήσεις όμως, μπορεί να σου αναλύσει

1 Το οποίο διαβάσαμε στο *Οι περιπέτειες του νεαρού Σέρλοκ Χολμς: Νέφος Θανάτου*, σ. 64. (Σ.τ.Μ.)

τις κινήσεις και τις διατροφικές συνήθειες όλων των παριων της Ευρώπης. Μπορεί να μην είναι οπαδός της σωματικής άσκησης, αλλά το μυαλό του είναι κοφτερό σαν τη φαλτσέτα του μπαρμπέρη».

Ο Σέρλοκ γέλασε. «Ας πάμε στο καθιστικό» είπε. «Το τσάι πρέπει να είναι λογικά καθ' οδόν».

Το καθιστικό βρισκόταν δίπλα ακριβώς από την κύρια αίθουσα, στο μπροστινό μέρος του αρχοντικού. Ο Σέρλοκ διάλεξε μια άνετη καρέκλα, ενώ ο Αμάιους Κρόου βολεύτηκε σ' έναν καναπέ αρκετά μεγάλο για να χωρέσει το ογκώδες κορμί του. Το βάρος του τον έκανε να τριξεί. Ο Σέρλοκ υπολόγιζε ότι ο Αμάιους Κρόου πρέπει να ήταν πιθανότατα το ίδιο βαρύς με τον Μάικροφτ Χολμς, μόνο που ο Κρόου ήταν όλο χοντρά κόκαλα και μυς.

Ένα μαλακό χτύπημα στην πόρτα προηγήθηκε της εμφάνισης της υπηρέτριας με έναν ασημένιο δίσκο. Πάνω στον δίσκο υπήρχε μια γεμάτη τσαγιέρα, δύο φλιτζάνια πάνω σε πιατάκια, ένα κανατάκι γάλα και ένα πιάτο γεμάτο με μικρά κέικ. Είτε η κυρία Έγκλαντιν ένωθε ξαφνικά ιδιαίτερα φιλόξενη είτε κάποιος άλλος από το προσωπικό είχε αποφασίσει να κάνει τον επισκέπτη να αισθανθεί ευπρόσδεκτος.

Εκεί βρισκόταν επίσης ένας λευκός στενόμακρος φάκελος.

«Έρθε ένα γράμμα για σας, κύριε» είπε η υπηρέτρια, αποφεύγοντας να κοιτάξει τον Σέρλοκ στα μάτια. Ακού-

μπησε τον δίσκο σε ένα τραπεζάκι. «Θα χρειαστείτε τύπο-
τε άλλο;»

«Όχι, ευχαριστώ».

Μόλις έφυγε η υπηρέτρια, άπλωσε το χέρι του κι έπια-
σε τον φάκελο με λαχτάρα. Δε λάμβανε πολλά γράμματα
στο Αρχοντικό Χολμς και, όταν αυτό συνέβαινε, ήταν σχε-
δόν πάντοτε από τον...

«Μάικροφτ!»

«Το ήξερες ή το συμπέρανες;» ρώτησε ο Κρόου.

Ο Σέρλοκ κούνησε μπροστά του τον φάκελο. «Αναγνω-
ρίζω τον γραφικό χαρακτήρα και η σφραγίδα είναι από
το ταχυδρομείο του Ουέστμινστερ, όπου βρίσκονται το
γραφείο, το διαμέρισμα και η λέσχη του».

Άνοιξε γρήγορα τον φάκελο σπάζοντας το βουλοκέρι
που τον κρατούσε κλειστό.

«Κοιτάξτε» είπε δείχνοντας το χαρτί στον Κρόου. «Το
γράμμα είναι γραμμένο σε επιστολόχαρτο της Λέσχης
Διογένους».

«Κοίτα πάλι τη σφραγίδα του ταχυδρομείου» είπε ο
Κρόου σκεπτικός. «Τι ώρα γράφει;»

«Τρεισήμισι, χθες το απόγευμα» είπε απορημένος ο
Σέρλοκ. «Γιατί;»

Ο Κρόου κοιτούσε ατάραχος τον Σέρλοκ. «Απόγευμα
καθημερινής και βρίσκεται στη λέσχη του γράφοντας
γράμματα αντί να βρίσκεται στο γραφείο του; Είναι κάτι
που το συνηθίζει ο αδελφός σου;»

Ο Σέρλοκ το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Μου είπε κάποτε ότι συνηθίζει να πηγαίνει στη λέσχη του για μεσημεριανό» είπε έπειτα από λίγο. «Πρέπει να έγραψε το γράμμα στη διάρκεια του μεσημεριανού και να έστειλε κάποιον υπηρέτη της λέσχης να το ταχυδρομήσει. Η αλληλογραφία συλλέγεται νωρίς το απόγευμα και πιθανότατα το γράμμα βρέθηκε στο κέντρο διαλογής γύρω στις τρεις και σφραγίστηκε μισή ώρα αργότερα. Σας φαίνεται ύποπτο αυτό;»

Ο Κρόου χαμογέλασε. «Καθόλου. Ήθελα όμως να δεις και μόνος σου ότι ένα απλό γράμμα μπορεί να μας οδηγήσει σε μια σειρά από συμπεράσματα. Θα ήταν μάλλον παράξενο αν, για παράδειγμα, η σφραγίδα ήταν από το ταχυδρομείο του Σαλίσμπουρι και όχι του Ουέστμινστερ, πράγμα που θα οδηγούσε σε περισσότερα ερωτήματα. Αν πάλι γνωρίζαμε ότι ο αδελφός σου δεν έφυγε σήμερα καθόλου από το γραφείο του, ούτε καν για να φάει –πράγμα απίθανο, ομολογουμένως– και παρ' όλα αυτά το επιστολόχαρτο ήταν από τη λέσχη του, αυτό θα ήταν επίσης παράξενο. Θα μπορούσες να υποθέσεις ότι ο αδελφός σου έχασε τη δουλειά του ή ότι δεν ένιωθε αρκετά καλά για να πάει στη δουλειά του ή ακόμα ότι έφυγε νωρίς».

«Θα μπορούσε επίσης να έχει πάρει μερικά επιστολόχαρτα από τη Λέσχη Διογένης και να έγραψε το γράμμα στο γραφείο του» παρατήρησε ο Σέρλοκ.

Για μια στιγμή ο Κρόου σάστισε κι έπειτα πήρε ένα

αμήχανο ύφος. «Ναι, υποθέτω πως υπάρχει πάντοτε και μια εναλλακτική εξήγηση» μούγκρισε.

Ο Σέρλοκ σάρωσε γρήγορα με το βλέμμα του το γράμμα και με κάθε λέξη που διάβαζε ο ενθουσιασμός του μεγάλωνε, μέχρι που άρχισε να νιώθει σαν να έχει πυρετό.

Αγαπητέ μου Σέρλοκ,

Σου χράφω βιαστικά, καθώς αναμένω την άφιξη μιας κρεατόπιτας, την οποία θέλω να τμήσω ως αρμόζει, πριν επιστρέψω στο γραφείο μου.

Ελπίζω το χράμμα μου να σε βρίσκει καλά και να έχουν κλείσει πλέον οριστικά τα ποικίλα τραύματα που υπέστης στη διάρκεια των πρόσφατων περιπετειών σου. Ελπίζω επίσης ο θεός και η θεά μας να είναι καλά στην υγεία τους και η κυρία Έγκλαντιν να μην έχει αποδειχθεί υπέρ το δέον δυσάρεστη.

Θα σε χαροποιήσει, το δίχως άλλο, το γεγονός ότι ολοκληρώθηκαν επιτυχώς οι διευθετήσεις που θα σου επιτρέψουν να συνεχίσεις την εκπαίδευσή σου στο Αρχοντικό Χόλμς. Δεν θα εκπληγείς, θαρρώ, ιδιαίτερα όταν διαβάσεις ότι δε θα χρειαστεί να επιστρέψεις ποτέ στο Σχολείο Ντίπντεν.

Ο Αρμάνους Κρόου θα εξακολουθήσει να σε εκπαιδεύει στις πιο πρακτικές και αθλητικού περιεχομένου δεξιότητες, ενώ ο θεός Σέρμφορντ δέχτηκε να αναλάβει τη θρησκευτική και γλωσσική σου εκπαίδευση. Το μόνο που απομένει είναι τα μαθηματικά – είναι κάτι που πρέπει ακόμη να σκεφτώ και θα σε ενημερώσω όταν θα έχω καταλήξει σε κάποια απόφαση. Ο

στόχος είναι, φυσικά, να προετοιμαστούμε στο διάστημα των επόμενων ετών για το πανεπιστήμιο. Θα έχουμε κάποια στιγμή τη δυνατότητα να συζητήσουμε αν έχει κάποια προτίμηση ανάμεσα στην Οξφόρδη ή το Κέμπριτζ.

Παραμιπτόντως, σήμερα το πρωί έρτασε ένα γράμμα από τον πατέρα μας. Πρέπει να το ταχυδρόμησε από την Ίνδια μόλις αποβιβάστηκε, καθώς περιγράφει μέσα όλα όσα του συνέβησαν καθ' οδόν. Είμαι βέβαιος ότι θα προτιμούσες να διαβάσεις το γράμμα ο ίδιος παρά να σου μεταφέρω εγώ το περιεχόμενό του, οπότε σε προσκαλώ να έρθεις για μεσημεριανό αύριο μαζί μου (στη λέσχη, φυσικά).

Σε παρακαλώ να διαβιβάσεις την πρόσκληση και στον κύριο Κρόου. Υπάρχουν ορισμένες λεπτομέρειες της εκπαίδευσής σου που επιθυμώ να συζητήσω μαζί του. Το τρένο των 09.30 από το Φάρναμ θα σας φέρει στο Γουότερλου εγκαίρως, ώστε να με συναντήσετε στις 12 ακριβώς.

Θα χαρώ πολύ να σε δω αύριο και να ακούσω όλα όσα σου συνέβησαν από την τελευταία φορά που ιδωθήκαμε.

Με αγάπη ο αδελφός σου,
Μάικροφτ

«Λέει τίποτα ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Αμάιους Κρόου.
«Φεύγουμε για Λονδίνο» είπε χαμογελώντας.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΕΝΑ ΑΨΥΧΟ ΣΩΜΑ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ ΜΑΧΑΙΡΙ

Όταν ο αδελφός του Σέρλοκ βρίσκεται να κρατάει ένα μαχαίρι, σκυμμένος πάνω από το πτώμα ενός αγνώστου, όλα δείχνουν πως πρόκειται για ξεκάθαρη υπόθεση δολοφονίας. Ο Σέρλοκ όμως έχει τις αμφιβολίες του.

Ακολουθώντας το νήμα του μυστηρίου που θα τον οδηγήσει από το Λονδίνο στη Μόσχα, σε μια αγωνιώδη αναζήτηση των στοιχείων που θα αποκαλύψουν την αλήθεια, ο Σέρλοκ πρέπει να ανακαλύψει τον πραγματικό ένοχο... και να γλιτώσει τον Μάικροφτ από την κρεμάλα!

Το **3ο βιβλίο** μιας συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-960-501-999-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΚ/ΖΗΤ 5999